

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

4. Vltima conclusio ponitur & probatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

43 Præterea, quia illud de quo univoce, & æqualiter cum alijs completis prædicatur aliquod ens completum est perfecte, & proprie completum: sed de quantitate, quæ est in Eucharistia sine in hærentia, & de alia quantitate in hærentia æqualiter prædicatur accidens completum, & quantitas ut sic completa, nam hæc est vera prædicatio, quantitas Eucharistiæ est quantitas, & accidens completum; ergo quantitas in abstracto, & cætera ut sic accidentia sunt entia completa.

44 Tertio, quia abstractum significat naturam accidentalem per modum per se stantis, ac existentis: ergo tanquam unum quid per se, & prædicamentale; ergo tanquam quid completum per se, ergo potest sic poni in prædicamento.

45 Confirmatur, quia abstractum accidentis v.g. quantitas, vel qualitas est totum potentiale perfecte definitibile, & prædicabile, & intra proprium genus non ordinatur ad componendum aliquod unum essentiale per se, sed tantum accidentale per se: ergo illud potest per se directe poni in prædicamento; patet consequentia, quia prædicamentum nihil aliud est, quam quadam recta completorum prædicatorum coordinatio; ergo cum respectu abstractorum dentur perfecta prædicabilia, & subijcibilia superiora, & inferiora, non est unde repugnet hæc prædicamentalis coordinatio. Declaratur, quia prædicamenta sunt ad reducenda entia per se ad certas classes, quibus clare cognoscantur talia entia per se: atqui abstracta sunt entia per se v.g. albedo, & quantitas; ergo debent reduci directe ad classes, & prædicamenta ut sic ordinata cognoscantur.

46 Ultimo omnia argumenta de abstractis substantiarum possunt applicari ad accidentia, quæ hic, sicut ibi suam vim servant.

SECTIO IV.

Ultima conclusio proponitur, & probatur.

47 Ultima conclusio: concretum substantiale ex natura, & suppositivitate directe ponitur in prædicamento, ut v.g. homo, animal, vivens, &c. Item concretum accidentis v.g. quantum, ponitur in prædicamento directe. Prima pars conclusionis admittitur ab omnibus Doctoribus, quod his Verbis tradit P. Suarez in metaphysica 10.2. disp. 34. sect. 8. num. 12. Ultimo licet ex dictis colligere quæ res constituentur in prædicamento substantiæ, & quo modo; primum enim veluti fundamentum, & basis illius prædicamenti est suppositum, seu prima substantia creata (nam increata non collocatur in prædicamento, ut ex his, quæ de ente per essentiam diximus constare potest) & ideo ab Aristotele prima substantia dicta est, præcipue, & maxime substantia; supra illam vero in recta linea collocantur species eius, & genera usque ad supremum, eo quod sint etiam completæ substantiæ ut supra vidimus, quia dicunt integram naturam substantiæ cum modo subsistendi, & per modum totius, solumque differunt in maiori vel minori abstractione, seu in modo magis confuso, vel distincto concipiendi ipsam integram substantiam; sic ille. Quam etiam sententiam affirmat P. Rubius his Verbis in Logica cap. 4. de incomplexis, quæst. 2. in principio; de his quæ pertinent ad prædicamentum substantiæ certum est sub nominibus concretis collocanda esse in prædicamento, R.P. Ideph. de Peñafiel. Theol. Schol. Tom. I.

P. Hurtado in metaphysica disp. 9. sect. 3. §. 15. his Verbis: percurramus prædicamenta, primum est substantia, hoc nomen participant substantiæ simplices completæ, ut Angelus, de quo non dubium quin spectet ad hoc prædicamentum; item substantiæ completæ compositiæ ut homo, & Leo habent hanc rationem, eademque pertinent ad hoc prædicamentum. Itaque tota ratio huius est, quia ex suppositivitate, & natura resultat unum totum per se substantiale completum, quod suppositum vocatur; ergo per se ponitur in prædicamento substantiæ.

Ut autem secunda pars conclusionis, quæ agit de concreto accidentis intelligatur, adverte bifariam posse sumi huiusmodi concretum, primo modo sumitur quatenus ex natura accidentis, & in hærentia ipsius resultat unum ens quod ratione in hærentiæ connotat subiectum, & de hoc concreto nullo modo verificantur prædicationes illæ album est dulce, dulce est album, quia directe minime subiectum, sed solum accidens significatur, ut de se patet.

Secundo modo sumitur concretum accidentis, 49 quatenus resultat ex subiecto, & forma accidentali, sive directe, sive indirecte subiectum significatur, de quo vide Hurtado disp. 9. metaphysica, sect. 3. in fine.

Si primo modo sumatur concretum directe ponitur in prædicamento, probatur sic primo, quia concretum ex substantia, & ex ultimo termino ipsius, qui est substantia modalis, nempe subsistentia, ponitur in prædicamento directe; ergo similiter concretum ex entitate accidentis, & ex termino proprio talis entitatis pertinente per se ad illam, in hærentia scilicet, ponitur in prædicamento directe. Hæc consequentia sic probatur, ideo illud concretum ponitur directe, quia licet substantia in abstracto sit completa essentialiter, nihilominus, quia per illum terminum completur entitativa, & sit substantia absolute, & omnimodo completa habet conditionem perfectam ut in sede prædicamentali collocetur, sed etiam entitas accidentis, licet ex se sit essentialiter completa in abstracto, completur nihilominus entitative per in hærentiam absolute, quia in hærentia pertinet per se ad esse accidentis, nam sicut se habet subsistentia ad substantiam, sic se habet in hærentia ad accidens in ordine ad existendum; ergo concretum ex illa, & ex accidente ponitur directe in prædicamento, sicut concretum ex substantia, & ex suppositivitate.

Præterea, quia ex duabus rationibus eiusdem rationis coalescit unum ens per se ponibile directe in prædicamento: sed in hærentia, & entitas accidentis sunt eiusdem rationis: ergo concretum ex eis directe, & per se ponitur in prædicamento.

Deinde, quia modus in hærentiæ pertinet reductively ad illud prædicamentum accidentis, ubi per se ponitur illud accidens, quod completur: ergo accidens pro ut in hærentia, & quatenus pro ut sic completum per se ponitur in prædicamento, & consequenter ut tali modo concretum, quia concretum accidentis in ista prima consideratione importat solam formam accidentalem pro ut in hærentem, & sic completam; antecedens est clarum, consequentia probatur, quia illud quod ponitur reductively in prædicamento supponit aliud, quod ponatur per se in tali prædicamento, cuius ipsum sit complementum vel modus afficiens: sed in hæ-

X x x 2 xentia

rentia est complementum, & modus afficiens accidens pro ut in concreto, quia in abstracto potius significatur ut per se stans, & in concreto ut alterum afficiens eique inherens: ergo si modus inherentiæ complens accidens reductivè pertinet ad prædicamentum; accidens in concreto pro ut tali modo inherentiæ completum directe, & per se pertinebit ad prædicamentum.

- 53 Confirmatur, quia substantia reductivè pertinet ad prædicamentum substantiæ tanquam ultimum complementum eius in esse substantiæ suppositum constitutum ex ipsa, & natura humana pro ut sic completa, colligitur evidenter poni directe in prædicamento substantiæ: ergo similiter quia inherentiæ pertinet reductivè ad prædicamentum, colligitur evidenter accidens completum per illam directe poni in prædicamento.

- 54 Ultimo applicatur immutata paululum ratio supra facta, quia Christus Dominus in quantum homo ponitur per se directe in prædicamento substantiæ, quia licet in quantum homo in concreto importet substantiam divinam, quæ nullo adstringitur prædicamento, id tamen est de materiali, & in obliquo ut supra diximus: sed accidens in concreto in ista prima consideratione subiectum importat solum de materiali, & in obliquo; ergo hoc non obstat quominus per se ponatur in prædicamento (loquor enim in sententia illorum, qui dicunt subiectum accidentis impedire esse directe in prædicamento) quia non minus impedimentum est quod connotatum pertineat ad aliud prædicamentum, quam quod connotatum ad nullum possit spectare, & in nullo possit directe collocari.

- 55 Confirmatur, ex potentia per se, & actu per se componitur unum ens per se, ut docet Aristoteles 2. lib. de anima, tex. 2. sed entitas accidentis se habet ut potentia, & inherentiæ ut actus per se illius potentia accidentis; ergo ex illis resultat unum ens per se completum, sed in prædicamento collocatur directe entia per se completa; ergo concreta ex accidenti, & modo inherentiæ collocantur per se in prædicamento.

- 56 De secundo concreto probatur poni directe in prædicamento his rationibus, primo, quia si propter aliquam rationem excluderentur talia concreta à prædicamento, maxime quia sunt entia per accidens, sed ut supra disputatione de genere, questione quod sit definitum in definitione generis demonstratum manet tale concretum licet sit ens per se accidentale non esse ens omnino per accidens seu aggregationis; ergo non debet expelli à prædicamento tale concretum v.g. album ex albedine, & ex subiecto coalescens.

- 57 Secundo, quia quidquid habet rationem generis, & speciei ponitur directe in prædicamento: sed concreta accidentium v.g. coloratum, quantum, relatum, album habent rationem generis, & speciei; ergo ponuntur directe in prædicamento: probo minorem, nam secundum communem omnium sententiam non solum albedo ut sic respectu huius, & illius albedinis; sed etiam album respectu huius, & illius albi saltem reduplicative sumpti est vera species, quia de illis ut de numero distinctis complete prædicatur in quid, & non solum color ut sic in ordine ad albedinem, & nigredinem, sed etiam coloratum in ordine ad nigredinem, & album habet rationem generis, quod de illis prædicatur in quid; ergo.

- 58 Tertio, quia perfectius ponuntur res secundum

modum essendi sibi connaturalem in prædicamento, quam secundum non ita proprium, & connaturalem, & ideo licet substantia ponatur in abstracto in prædicamento ut probavimus, perfectius tamen ponitur in concreto, quia hoc modo potius quam illo sunt naturaliter, & conservantur res; ergo similiter accidentia licet ponantur directe in prædicamento in abstracto, perfectius ponentur, aut collocabuntur in concreto, quia magis connaturalis modus existendi accidentis est in concreto quam in abstracto propter imperfectionem illius.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta Adversaria solvuntur.

AD Verba P. Suarez respondetur negando h. 59
Amanitatem, seu quodecumque abstractum esse incompletam, & secundum quid substantiam; sed potius dicendum est esse substantiam essentialiter, & simpliciter completam, & tantum secundum quid incompletam, quod non tollit poni directe in prædicamento.

Ad primum argumentum, nego maiorem; ad probationem concedo maiorem, & ad minorem dico, quod licet non possint vnica coordinatione tam materialiter, quam formaliter ordinari concreta, & abstracta, bene tamen possunt vnica formalis coordinatione disponi; dico formalis, quia materialis est divisio linearum intra eandem rationem secundum abstractum, & concretum; unde potius duæ lineæ eiusdem prædicamenti, quam duo prædicamenta dicenda sunt, quæ duæ lineæ non specie, sed numero intra idem prædicamentum distinguuntur, v.g. in qualitate possunt duæ lineæ disponi, alia abstractorum, & alia concretorum, quæ distinctiones cum non sint distinctorum generum, coordinationes non constituunt distincta prædicamenta, sed vnum tantum cum duabus lineis materialiter, aut numericè distinctis, distinctio enim numerica materialis dicitur, formalis autem specifica, aut generica; unde cum illæ duæ lineæ intra idem prædicamentum non sint genere, aut specie distinctæ, non formaliter, sed materialiter distinguuntur. Quod autem detur ista distinctio linearum intra idem prædicamentum nullum inconveniens est, imo maxime consonat menti Aristotelis, ut videre est in prædicamentis accidentium, quæ nunc in abstracto, & postea in concreto ab Aristotele secundum varias translationes numerantur, esset autem inconveniens, si prædicamenta multiplicarentur genere distincta, quod non convincit argumentum; nam eo modo sunt coordinationes, quo sunt res coordinate, sed abstracta, & concreta substantiæ non distinguuntur formaliter genere, aut specie, sed tantum numero, & integraliter, aut secundum quid; ergo lineæ ex illis non sunt formaliter, sed tantum materialiter distinctæ; atqui prædicamenta inter se debent distingui genere; ergo tales lineæ potius faciunt vnum prædicamentum quam duo.

Ad secundum concedo maiorem, & nego minorem, nam ut supra manet probatum, animalitas prædicatur ut verum genus de humanitate, & equinitate.

Ad primum secundæ sententiæ nego maiorem, 61
nam ex illo argumento colligeretur solum vnum prædicamentum accidentis dari, quod est absurdum;